บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (The Stock Exchange of Thailand) เป็นสถาบันซึ่งจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย พ.ศ. 2517 ให้ดำเนินการในรูปของหน่วยงานที่มิได้มุ่งหวังกำไรมาแบ่งปันกัน โดยทำหน้าที่เป็นตลาดหุ้นหรือศูนย์กลางซื้อขายหลักทรัพย์รวมทั้งกำหนดระเบียบกฎเกณฑ์ เพื่อให้การซื้อขายหลักทรัพย์เป็นไปด้วยความมีระเบียบคล่องตัว และยุติธรรม อันจะสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้ลงทุน และยังผลให้เกิดการระดมเงินออมจากประชาชนไปลงทุนในกิจการพาณิชยกรรมและอุตสาหกรรม เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ เริ่มเปิดทำการซื้อขายหลักทรัพย์ครั้งแรกเมื่อวันที่ 30 เมษายน 2518 ต่อมาเมื่อมีการประกาศใช้พ.ร.บ. หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. 2535 ตลาดหลักทรัพย์ในปัจจุบันจึงเป็นนิติบุคคลและสถาบันที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ หรือคณะกรรมการก.ล.ต. ซึ่งตั้งขึ้นโดย พ.ร.บ. ฉบับดังกล่าว

ตาม พ.ร.บ. ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย พ.ศ. 2517 ได้ให้ความหมายของคำว่าตลาดหลักทรัพย์ไว้ดังนี้

มาตรา 3 "ตลาดหลักทรัพย์" หมายความว่า ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

"กิจการตลาดหลักทรัพย์" หมายความว่า การจัดให้มีตลาด หรือสถานที่อันเป็นศูนย์กลางการซื้อขายหลักทรัพย์ รวมทั้งบริการที่เกี่ยวกับกิจการดังกล่าว

"หลักทรัพย์" หมายความว่า หุ้น หุ้นกู้ พันธบัตร หรือตราสารอื่นใดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

จากความหมายจึงสรุปได้ว่า ตลาดหลักทรัพย์ คือ สถานที่ที่ดำเนินธุรกิจการซื้อหรือขายหลักทรัพย์รวมทั้งบริการที่เกี่ยวกับกิจการดังกล่าว โดยไม่จำกัดว่าจะต้องกระทำในสถานที่ที่ตลาดหลักทรัพย์กำหนดเท่านั้น อย่างไรก็ตามบทบาทของตลาดหลักทรัพย์นั้นมิใช่เพียงแต่แหล่งที่เราจะสามารถซื้อขายหุ้นกันได้เท่านั้น

ตลาดหลักทรัพย์ มีบทบาทสำคัญมากต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ จึงถูกจัดตั้งขึ้นโดยนโยบายของรัฐบาลให้ตลาดหลักทรัพย์เป็นสถาบันในการพัฒนาตลาดทุนของประเทศ ซึ่งสามารถกล่าวได้ว่าตลาดหลักทรัพย์เป็นกลไกสำคัญของการขยายตัวของธุรกิจภายในประเทศในฐานะแหล่งระดมทุนของกิจการต่างๆที่ต้องการเงินทุนเพื่อไปขยายกิจการ และยังทำหน้าที่ในการเป็นตลาดรองของการซื้อขายหลักทรัพย์ด้วยการสนับสนุนให้เกิดการลงทุนสำหรับผู้ลงทุนและประชาชนทั่วไป เพื่อให้เกิดสภาพคล่องในการซื้อขายแลกเปลี่ยนหลักทรัพย์อีกด้วย

เพื่อความเข้าใจในลักษณะการดำเนินงานของตลาดหลักทรัพย์ และการเป็นกลไกของระบบเศรษฐกิจในฐานะขององค์กรสำคัญในตลาดทุนของประเทศ จะได้กล่าวถึงลักษณะโครงสร้างโดยรวมของระบบตลาดเงิน ตลาดทุน และตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย เพื่อให้เห็นภาพของกระบวนการที่เกี่ยวโยงกัน เพื่อแสดงให้เห็นถึงกลไกของการพัฒนาเศรษฐกิจประเทศของตลาดทุน ซึ่งมีตลาดหลักทรัพย์เป็นสถาบันสำคัญของตลาดทุนดังกล่าวโดยสังเขปคือ

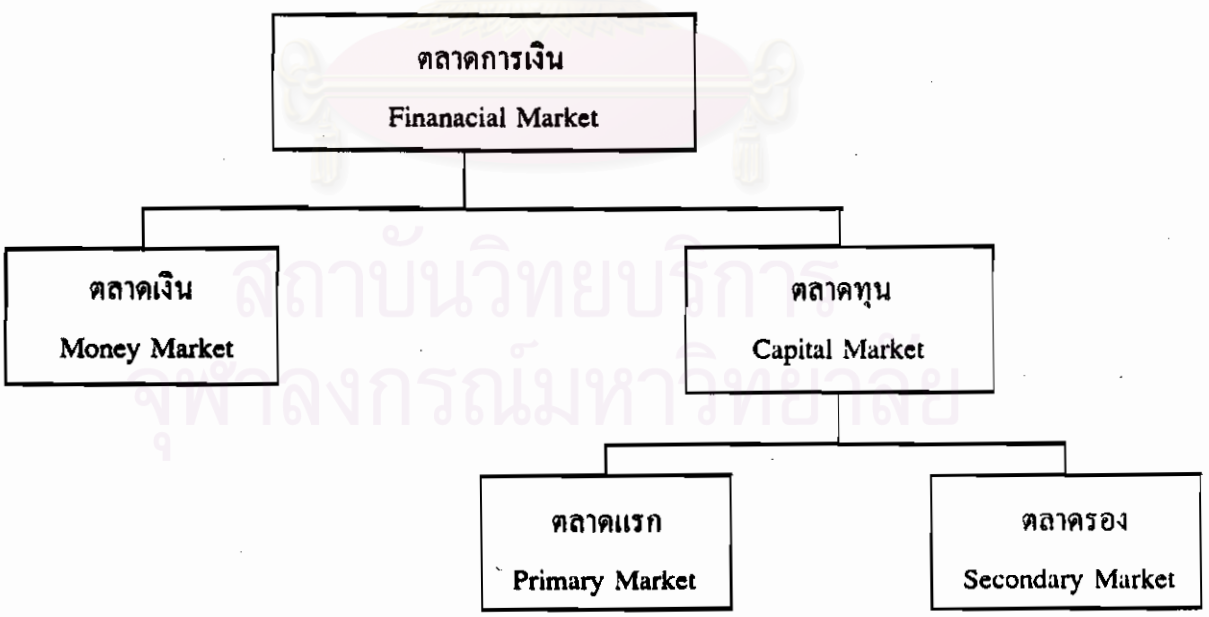

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากแผนภาพซึ่งแสดงโครงสร้างของระบบตลาดการเงินของประเทศไทย แสดงให้เห็นว่าในระบบเศรษฐกิจ การดำเนินชีวิตทางเศรษฐกิจของประชาชนจะเกี่ยวข้องกับ ตลาดสินค้าและบริการ ตลาดปัจจัยการผลิตและวัตถุดิบ และตลาดการเงิน (Fiancial Marketr) ตลาดเงินและตลาดทุน ถือเป็นองค์ประกอบของตลาดการเงินของประเทศ เป็นตลาดที่ช่วยให้การค้าขายและการลงทุนดำเนินไปอย่างคล่องตัว ตลาดเงินและตลาดทุนจึงเหมือนกับเป็นตัวหล่อลื่นระบบเศรษฐกิจ กล่าวคือเป็นเครื่องมือของการส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมและธุรกิจในระบบเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งความสำคัญของตลาดเงิน (Money Market) และตลาดทุน (Capital Market) ในฐานะแหล่งระดมเงินเพื่อการลงทุนนั้นสามารถอธิบายได้โดยสังเขปคือ

ตลาดเงิน (Money Market)

หมายถึง แหล่งเงินกู้ระยะสั้นทั้งในระบบและนอกระบบ สำหรับตลาดเงินในระบบมีสถาบันการเงินได้แก่ ธนาคารพาณิชย์ บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ เป็นแหล่งกลางในการระดมเงินออมจากครัวเรือน และธุรกิจเอกชน ซึ่งถือเป็นแหล่งที่มาของเงินทุน (Source of funds) และนำเงินทุนนั้นไปปล่อยให้ผู้ขาดแคลนเงินชั่วคราวกู้ยืมในระยะสั้น ลักษณะเด่นของตลาดเงินในระบบก็คือ การกระทำใด ๆ ไม่ว่าจะเป็นการกู้ยืมระหว่างผู้กู้และผู้ให้กู้จะไม่มีการติดต่อกันโดยตรงระหว่างบุคคลกับบุคคล แต่จะต้องผ่านสถาบันการเงินในระบบนี้ ด้วยเวลาที่ไม่ยาวนัก การกู้ยืมในตลาดเงินจะมีความคล่องตัวโดยอาศัยตราสารการเงินหลายประเภท เช่น การออกตั๋วสัญญาใช้เงิน ตั๋วแลกเงิน เช็ค ตราสารทางพาณิชย์อื่น ๆ หรือตราสารบางชนิดที่เป็นเครื่องมือ หรือตราสารการเงินในตลาดทุน เช่น พันธบัตร หุ้นต่าง ๆ ก็ยังสามารถนำมาใช้เป็นหลักประกันซื้อขายกันใน ตลาดเงินได้

ตลาดทุน (Capital Market)

หมายถึง แหล่งระดมทุนในระยะยาวที่ผู้ประกอบการสามารถแสวงหาเงินทุน เพื่อนำไปใช้ในการก่อตั้งหรือการขยายกิจการที่เป็นการลงทุน ซึ่งต้องใช้เงินเป็นจำนวนมากและเป็นระยะเวลานาน หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ตลาดทุนเป็นตลาดที่มีการฝากและกู้ยืมที่มีลักษณะถาวร เป็นตลาดของผู้ออมเงินกับผู้ต้องการใช้เงินระยะยาว ดังนั้นตลาดทุนจึงเป็นส่วนหนึ่งของระบบการเงินที่ช่วยให้การระดม

เงินออมจากประชาชนทั่วไปและธุรกิจทั่วไปมาใช้ประโยชน์ เพื่อการลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าแหล่งตลาดการเงินของประเทศนั้น คือ ตลาดเงินและตลาดทุนซึ่งเป็นแหล่งที่ผู้ประกอบการสามารถหาทุนเพื่อธุรกิจของตนจากทั้ง 2 แหล่ง ได้โดยวิธี

1. กู้ยืมจากสถาบันการเงินในระบบ อาทิ ธนาคารพาณิชย์ บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ บรรษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

2. ผู้ประกอบการในธุรกิจต่าง ๆ จะสามารถหาเงินทุนมาขยายกิจการได้ โดยการออกหลักทรัพย์ได้แก่ หุ้นสามัญ หุ้นบุริมสิทธิ หรือหุ้นกู้ หรือตราสารสำคัญแสดงแสดงสิทธิ (WARRANT) พันธบัตรและหน่วยลงทุน(Unit trust) นำเข้าไปขายในตลาดทุน ประชาชนหรือธุรกิจต่างๆ ที่มีเงินออมเหลือใช้และสนใจที่จะลงทุน โดยต้องการผลประโยชน์ตอบแทนในรูปของดอกเบี้ย เงินปันผลจากผลดำเนินงาน หรือกำไร จากการซื้อขายหุ้น (กำไรส่วนทุน-Capital gain) ที่ตนพึงใจก็จะเข้ามาซื้อขายในตลาดทุนนี้ ในภาครัฐเองก็สามารถที่จะหาเงินทุนเพื่อพัฒนา ประเทศได้จากตลาดทุนเช่นกัน โดยการออกพันธบัตร หรือตั๋วเงินคลังออกจำหน่าย ตลาดหลักทรัพย์ (The Stock Exchange) จึงมีหน้าที่หลักคือเป็นสถาบันกลางในการแลกเปลี่ยนระหว่างหลักทรัพย์กับเงิน โดยตลาดหลักทรัพย์ของไทยที่ทำหน้าที่นี้เรียกว่า ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (The Stock Exchange of Thailand (SET)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตลาดทุนนั้นแบ่งออกได้เป็น 2 ส่วน (ดังภาพประกอบ)

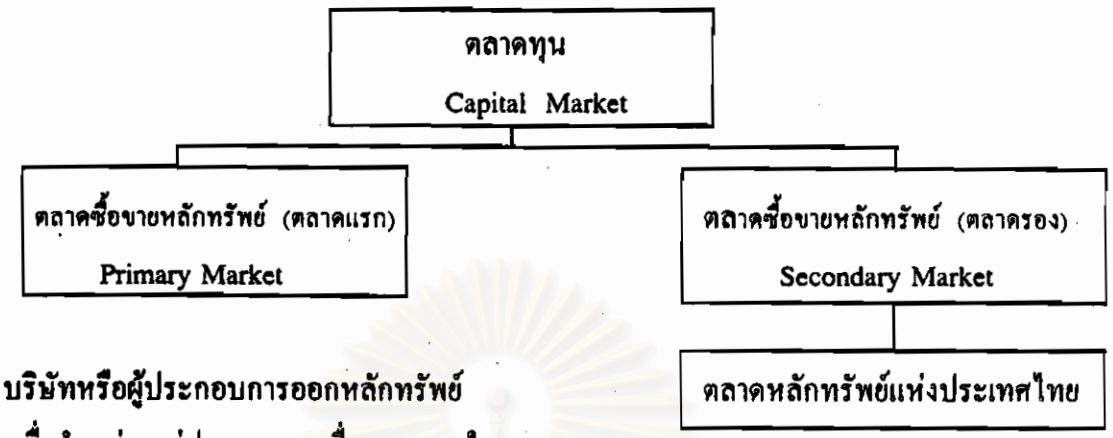

- บริษัทหรือผู้ประกอบการออกหลักทรัพย์เพื่อจำหน่ายแก่ประชาชน เพื่อระดมทุนในการดำเนินธุรกิจ อาทิ หุ้นสามัญ หุ้นกู้ หุ้นกู้แปลงสภาพ ฯลฯ
- ผู้ลงทุน หรือธุรกิจร่วมลงทุนกับบริษัทผู้ออกหลักทรัพย์ด้วยการซื้อหุ้น หรือหลักทรัพย์ที่ออกจำหน่าย

- บริษัทที่ออกหุ้นสามัญเพื่อจำหน่ายในตลาดแรกเข้าจดทะเบียน เพื่อให้หุ้นที่จำหน่ายในตลาดแรกสามารถแลกเปลี่ยนซื้อขายกันได้ก่อให้เกิดสภาพคล่องแก่การลงทุนโดยการซื้อขายหุ้นของกิจการนั้นๆ
- ผู้ลงทุนรายย่อยหรือธุรกิจ เข้ามาลงทุนซื้อขายหุ้นแลกเปลี่ยนกันโดยได้รับผลตอบแทนเป็นเงินปันผล ดอกเบี้ย และกำไรจากการซื้อขายหุ้น (Capital gain)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. <u>ตลาดแรก</u> (Primary Market) หรือตลาดหลักทรัพย์ออกใหม่ (New Issue Securities Market) เป็นตลาดซึ่งระดมเงินทุนจากประชาชนทั่วไป และธุรกิจด้วยวิธีการขายหุ้นสามัญ หุ้นบุริมสิทธิ หุ้นกู้ หรือพันธบัตร

หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิธีการจำหน่ายหลักทรัพย์ออกใหม่ในตลาดแรก สามารถที่จะจำหน่ายแก่ประชาชน และผู้ลงทุนโดยตรง หรืออาจจำหน่ายโดยผ่านสถาบันการเงินก็ได้ แล้วแต่ลักษณะของธุรกิจและการตัดสินใจของธุรกิจนั้นๆ เช่น ถ้าเป็นธุรกิจที่มีชื่อเสียงดี การจำหน่ายโดยตรงอาจทำได้โดยง่าย และประหยัดค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับค่าธรรมเนียมที่ต้องจ่ายให้สถาบันการเงิน (บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ที่ดำเนินการในการจัดจำหน่ายหุ้นของธุรกิจที่ต้องการระดมทุน) แต่ถ้าขายผ่านสถาบันการเงินก็จะต้องเสียค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบริการ หรือ การประกันการขายสูงขึ้น แต่ก็เป็นที่เชื่อถือได้ว่าจะได้เงินทุนตรงตามที่ตรงการตัวอย่างการออกจำหน่ายหลักทรัพย์ในตลาดแรกที่แพร่หลายและสนใจในการลงทุนของประชาชนที่ทั่วถึงและกว้างขวางได้แก่กรณี การออกจำหน่ายหุ้นสามัญของการบินไทยให้กับประชาชนซึ่งเป็นที่สนใจอย่างแพร่หลาย ในปี 2535

2. <u>ตลาดรอง</u> (Secondary Market) หรือตลาดซื้อขายหลักทรัพย์ เป็นตลาดซึ่งทำการซื้อขายหลักทรัพย์ที่ออกจำหน่ายในตลาดแรก จึงเป็นการซื้อขายเพื่อเปลี่ยนมือผู้ถือหุ้น ตลาดซื้อขายหลักทรัพย์นี้จะเป็นเครื่องมือที่ช่วยกระตุ้นให้เกิดการไหลเวียนของเงินทุนระหว่างผู้ลงทุนทั้งหลายที่ซื้อหลักทรัพย์ในตลาดแรก ซึ่งถ้าตลาดซื้อขายหลักทรัพย์เติบโตหรือขยายวงกว้างมากเท่าใด ก็จะเป็นเครื่องมือหรือกลไกที่ทำให้ตลาดหลักทรัพย์ออกใหม่ (ตลาดแรก) ขยายตัวมากขึ้นเท่านั้น จึงเป็นโอกาสของการขยายตัวหรือพัฒนาเศรษฐกิจในระดับประเทศต่อไป ซึ่งจะปรากฏออกมาในรูปที่ว่ามีบริษัทต่างๆหันมาสนใจและมาระดมทุนจากประชาชน โดยการออกหุ้นจำหน่ายเพิ่มขึ้น และถ้าตลาดรองมีประสิทธิภาพในการเป็นกลไกให้เกิดสภาพคล่องในการแลกเปลี่ยนมือกันมากเท่าไร อีกทั้งประชาชนมีความสนใจมาลงทุนซื้อขายหลักทรัพย์กันในตลาดซื้อขายหลักทรัพย์นี้มากขึ้นก็จะส่งผลในลักษณะที่เอื้อประโยชน์แก่กันทั้งในการระดมทุนของธุรกิจต่างๆ การขยายตัวทางเศรษฐกิจ เนื่องจากมีแหล่งเงินทุนที่มีระยะเวลายาวเพื่อสร้างการขยายตัวของอุตสาหกรรมสร้างงานให้เกิดแก่แรงงานภายในประเทศ และส่งผลไปสู่ภาวะการเติบโตของภาคเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ ซึ่งการซื้อขายหลักทรัพย์ในตลาดรองนี้นั้นจะต้องกระทำผ่านตลาดหลักทรัพย์ หรือตลาดหุ้นเอง

จากการกล่าวถึงโครงสร้างโดยสังเขปของระบบตลาดเงินภายในประเทศ ย่อมชี้ให้เห็นถึงความสำคัญและความจำเป็นของการจัดตั้งให้มีตลาดหลักทรัพย์ของประเทศไทยขึ้นเพื่อสนองตอบต่อการพัฒนาการลงทุนของภาคเศรษฐกิจของประเทศ

ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยในฐานะนิติบุคคล และเป็นสถาบันที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) นั้นมีองค์กรต่างๆที่เกี่ยวข้อง 2 ฝ่าย ดังนี้

1. ฝ่ายผู้กำหนดนโยบาย ประกอบด้วย 3 ส่วน

- คณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ หรือคณะกรรมการ ก.ล.ต. ซึ่งประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเป็นประธานกรรมการ ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงพาณิชย์ และผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งโดยคำแนะนำของรัฐมนตรีอีกไม่น้อยกว่า 4 คน แต่ไม่เกิน 6 คน เป็นกรรมการ โดยในจำนวนนี้ต้องเป็นผู้ทรงคุณวุฒิด้านกฎหมาย ด้านการบัญชี และด้านการเงิน ด้านละ 1 คน และให้เลขาธิการเป็นกรรมการและเลขานุการ คณะกรรมการ ก.ล.ต. มีอำนาจหน้าที่ในการวางนโยบายกำกับดูแลในเรื่องการออกหลักทรัพย์ ธุรกิจหลักทรัพย์ตลาดหลักทรัพย์ ศูนย์การซื้อขายหลักทรัพย์ ตลอดจนองค์กรที่เกี่ยวเนื่องกับธุรกิจหลักทรัพย์ รวมถึงการเข้าถือหลักทรัพย์เพื่อครอบงำกิจการ และการป้องกันการกระทำอันไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์

- บริษัทสมาชิก ปัจจุบันมี 50 บริษัท ซึ่งเป็นบริษัทที่ได้รับอนุญาตให้เป็นตัวแทนในการซื้อขายหลักทรัพย์ที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งจะมีการเลือกผู้แทนจำนวน 5 คน เป็นกณะกรรมการเพื่อเป็นผู้วางนโยบายในเรื่องกำหนดระเบียบต่างๆ

- ตลาดหลักทรัพย์ มีคณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยเป็นผู้กำหนดนโยบายและควบคุมการดำเนินงานของตลาดหลักทรัพย์ภายในขอบเขตของกฎหมาย รวมทั้งเป็นผู้กำหนดระเบียบหรือข้อบังคับต่าง ๆ ที่ทำให้การดำเนินงานของตลาดหลักทรัพย์เป็นอย่างมีระเบียบ แต่อย่างไรก็ตามการกำหนดหรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขระเบียบต่างๆส่วนใหญ่ต้องได้รับอนุมัติจากที่ประชุมบริษัทสมาชิก และ/หรือได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการ ก.ล.ต. เสียก่อนจึงจะใช้บังคับได้

คณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยประกอบด้วย กรรมการที่คณะกรรมการ ก.ล.ต. แต่งตั้ง 5 คน กรรมการที่บริษัทสมาชิกเลือกตั้ง 5 คน และผู้จัดการตลาดหลักทรัพย์ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากคณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์ให้เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง 1 คน กรรมการนอกจากผู้จัดการให้ดำรงตำแหน่งคราวละ 2 ปี และเมื่อครบกำหนดอาจได้รับการแต่งตั้งหรือเลือกตั้งได้อีก แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกัน 2 วาระไม่ได้ สำหรับผู้จัดการให้มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละไม่เกิน 4 ปี และอาจได้รับการแต่งตั้งอีกได้

2. ฝ่ายบริหาร เป็นผู้รับนโยบายจากคณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยไปดำเนินการให้บรรลุสำเร็จตามนโยบายนั้น โดยฝ่ายบริหารเป็นผู้ดำเนินการเสนอซึ่งร่างระเบียบข้อบังคับใดอยู่ในอำนาจของคณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์โดยตรงก็อาจลงมติกำหนดออกมาเป็นระเบียบปฏิบัติได้เลย ส่วนข้อบังคับหรือระเบียบใดที่ พ.ร.บ. หรือ ข้อบังคับของตลาดหลักทรัพย์ กำหนดให้ต้องได้รับความเห็นชอบ จากคณะกรรมการ ก.ล.ต. อนุมัติก็ต้องดำเนินการตามนั้น

ฝ่ายบริหารมีผู้จัดการเป็นผู้รับผิดชอบต่อคณะกรรมการหลักทรัพย์ ผู้จัดการมีหน้าที่บริหารกิจการตลาดหลักทรัพย์ ตามนโยบายที่คณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์กำหนด รวมทั้งการบังคับบัญชาพนักงานและลูกจ้าง ผู้บริหารตลาดหลักทรัพย์ระดับรองลงไปก็มีรองผู้จัดการ ผู้ช่วยผู้จัดการและผู้อำนวยการฝ่ายต่างๆ (ดังแผนภูมิ)

องค์ประกอบของตลาดหลักทรัพย์

ตลาดหลักทรัพย์ประกอบด้วย สถานที่ซื้อขายหลักทรัพย์ สมาชิกตลาดหลักทรัพย์ (นายหน้า Broker) หลักทรัพย์จดทะเบียน (สินค้า) ผู้ลงทุน (ผู้ซื้อและผู้ขาย) ดังรายละเอียด

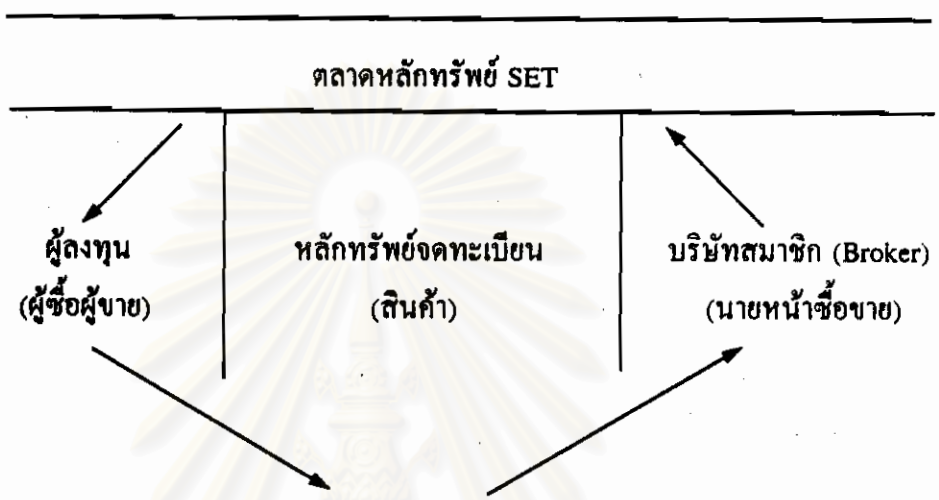

- สถานที่ซื้อขายหลักทรัพย์

ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย เป็นศูนย์กลางการซื้อขายหลักทรัพย์ ตลาดหลักทรัพย์เองไม่ได้ทำการซื้อขายหลักทรัพย์โดยตรง แต่ทำหน้าที่ในการควบคุมดูแลให้การซื้อขายเป็นไปอย่างมีระบบ และพัฒนาระบบการซื้อขายให้รวดเร็วยุติธรรม ปัจจุบันตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ตั้งอยู่ที่เลขที่ 132 อาคารสินธร ทาวเวอร์ 1 ชั้น 2 ถ.วิทยุ ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

- บริษัทสมาชิกตลาดหลักทรัพย์ (Broker)

การซื้อขายหลักทรัพย์ในตลาดหลักทรัพย์ต้องกระทำผ่านบริษัทหลักทรัพย์ที่เป็นบริษัทสมาชิกของตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวแทนหรือนายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์ ให้แก่ผู้ลงทุนทั่วไป โดยบริษัทสมาชิกจะได้รับค่าธรรมเนียมเป็นการตอบแทน การที่กำหนดให้การซื้อขายกระทำได้เฉพาะบริษัทสมาชิกก็เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยสะดวกแก่การควบคุมของตลาดหลักทรัพย์

- หลักทรัพย์จดทะเบียน

หมายถึง หลักทรัพย์ที่ได้รับการจดทะเบียน เพื่อให้ซื้อขายกันในตลาดหลักทรัพย์ได้ชนิดของหลักทรัพย์จดทะเบียนอาจแบ่งออกเป็นหุ้นสามัญ (Ordinary Shares) หุ้นบุริมสิทธิ (Prefered Shares) หุ้นกู้ (Debentures) หุ้นกู้แปลงสภาพ (Convertible Debentures) พันธบัตร (Bonds) ใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหุ้นสามัญ หุ้นบุริมสิทธิ หรือหุ้นกู้ (Warrants) หน่วยลงทุน (Unit trust) และใบสำคัญแสดงสิทธิที่จะซื้อหน่วยลงทุน ซึ่งการที่จะสามารถนำหลักทรัพย์เข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ได้นั้น ต้องผ่านการพิจารณาตามหลักเกณฑ์ที่ตลาดหลักทรัพย์กำหนดว่า ประกอบธุรกิจที่เป็นประโยชนต่อประเทศชาติ ก่อให้เกิดการเติบโตทางเศษรษฐกิจช่วยสร้างงานและรายได้แก่ประชาชน มีการบริหารงานที่มีประสิทธิภาพ, มีผู้บริหารที่มีประสบการณ์สามารถทำกำไรได้ตามประเภทธุรกิจ เพื่อนำกำไรมาจ่ายเป็นผลตอบแทนแก่ผู้ถือหุ้นในรูปเงินปันผล และมีฐานะการเงินที่มั่งคง เป็นต้น

- ผู้ลงทุน (Investor)

ผู้ลงทุนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของตลาดหลักทรัพย์ ผู้ลงทุนแบ่งได้เป็นบุคคลธรรมดา ประชาชนทั่วไป และนิติบุคคลทั้งในประเทศและต่างประเทศ

ผู้ลงทุนในตลาดหลักทรัพย์อาจแบ่งเป็นผู้ลงทุนระยะสั้น และผู้ลงทุนระยะยาว ผู้ลงทุนระยะสั้นหรือนักเก็งกำไร เป็นบุคคลที่เสี่ยงหวังผลกำไรจากหลักทรัพย์ในช่วงสั้น มักไม่คำนึงถึงเงินปันผลที่ได้รับ อาจจะซื้อหรือขายหลักทรัพย์ในวันเดียวกันได้ หากมีกำไรจากราคาหุ้นที่เพิ่มสูงขึ้นในขณะที่ผู้ลงทุนระยะยาวจะมุ่งหวังผลตอบแทนในระยะยาวอันได้แก่ ดอกเบี้ย เงินปันผล รวมทั้งสิทธิต่างๆ ของหุ้น เช่น หุ้นเพิ่มทุน ตลอดจนกำไรจากการขายหลักทรัพย์ด้วย ดังนั้นการวิเคราะห์ผลการดำเนินงานของบริษัทหรือกิจการที่เลือกลงทุน จึงเป็นเรื่องจำเป็นตลอดเพื่อความปลอดภัยของเงินทุนหรือความเสี่ยงที่คาดว่าจะเกิดขึ้น

ด้วยการดำรงสถานะและบทบาทของเครื่องมือทางการเงินของภาคธุรกิจที่ชัดเจนเพิ่มขึ้นในการสนับสนุนการระดมทุนระยะยาวแก่ภาคเอกชนและรัฐวิสาหกิจ ตลอดระยะเวลากว่า 20 ปี ของการดำเนินการตลาดหลักทรัพย์ได้มีการขยายตัวและพัฒนาในด้านต่างๆอย่างสอดคล้องกับแผนพัฒนาตลาดทุนของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติมาโดยตลอด

อีกทั้งภาวะการขยายตัวของภาวะธุรกรรมอย่างกว้างขวางของประเทศไทย ความเชื่อมั่นในแนวโน้มการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจโลกและประเทศไทย การลงทุนในตลาดหลักทรัพย์จึงเป็นโอกาสและทางเลือกหนึ่งของการลงทุนที่จะนำมาซึ่งผลตอบแทนที่คุ้มค่า โดยนับเนื่องมาตั้งแต่ปี 2529 เรื่อยมานั้นเป็นช่วงเวลาที่เรียกได้ว่าตลาดหลักทรัพย์เป็นที่รู้จักทั้งในฐานะ แหล่งกลางที่จะสามารถระดมเงินทุนที่มีต้นทุนต่ำของธุรกิจต่าง ๆ ส่งผลให้มีจำนวนบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ที่เพิ่มขึ้น ยังผลให้ภาวะการลงทุนด้วยการซื้อขายหลักทรัพย์ขยายตัวเติบโตอย่างรวดเร็ว ควบคู่กับการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ ดังเห็นได้จากปริมาณการซื้อขายที่เพิ่มขึ้นในช่วงปี 2535 จนถึงสิ้นปี 2539 ที่มีปริมาณการซื้อขายเฉลี่ยวันละประมาณ 7,530 ล้านบาท 8,984 ล้านบาท6,240 ล้านบาท และ 5,034 ล้านบาทตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2529 ซึ่งมีปริมาณการซื้อขายเฉลี่ยวันละประมาณ 100 ล้านบาทเท่านั้น เช่นเดียวกับจำนวนบริษัทจดทะเบียนที่มีจำนวนเพิ่มขึ้นจาก 89 บริษัท 4 กองทุน ในปี 2533 เป็น 305 บริษัท 15 กองทุน ในปี 2535 เป็น 347 บริษัท 22 กองทุน ในปี 2536 เป็น 389 บริษัท 61 กองทุน ในปี 2537 416 บริษัท 69 กองทุน ในปี 2538 จวบจนสิ้นปี 2539 ตลาดหลักทรัพย์มีบริษัทจดทะเบียนทั้งสิ้น 454 บริษัท 71 กองทุน ในส่วนของมูลค่าหลักทรัพย์จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ตามราคาตลาด (Market Capitalization) เทียบกับมูลค่าผลผลิตรวมภายในประเทศ (GDP) มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 6.9 ในปี 2529 เป็นร้อยละ 106.17 ในปี 2536 ร้อยละ 93.19 ในปี 2537 ร้อยละ 67.8 ในปี 2538 และร้อยละ 78.57 ในปี 2539 (ณ สิ้นไตรมาสแรก)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การขยายตัวของการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ทั้งจากการลงทุนของผู้ลงทุนทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ สถาบันการเงินการลงทุน ทั้งในประเทศและต่างชาติในช่วงที่ผ่านมานั้นเป็นเครื่องแสดงถึงความมั่นใจ และเชื่อมั่นที่มีต่อตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยว่าเป็นสถาบันที่มีเสถียรภาพในการดำรงสถานภาพการเป็นตลาดหลักทรัพย์ที่มีประสิทธิภาพในการบริหารงานในด้านต่างๆ เทียบได้ตามมาตรฐานสากล เมื่อเปรียบเทียบกับการดำเนินงานของตลาดหลักทรัพย์สากลของประเทศอื่นๆ ด้วยความสำคัญของตัวสถาบันคือตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยที่มีต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศและผลกระทบต่อการลงทุนของผู้ลงทุนทั้งบุคคลและสถาบัน อีกทั้งความจำเป็นของธุรกิจหลักทรัพย์ที่ต้องได้รับข้อมูลและข่าวสารอย่างรวดเร็วและทันต่อเหตุการณ์ เพื่อลดความเสี่ยงของการลงทุน เพราะการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์นั้นย่อมเกิดความเสี่ยงและความผันผวนได้ตลอดเวลา จากปัจจัยต่างๆ อาทิ เสถียรภาพทางการเมือง เสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจโลกและของประเทศ ฯลฯ ซึ่งผลกระทบเหล่านี้จะมีผลโดยตรงต่อตลาดหลักทรัพย์ และมักจะใช้สภาวะการณ์ของตลาดหลักทรัพย์เป็นตัวบ่งบอกถึงผลกระทบดังกล่าวด้วย

ตลอดเวลาข่าวสารของภาวะการณ์หรือความเคลื่อนไหวของการดำเนินงานของตลาดหลักทรัพย์จึงถูกให้ความสนใจและนำเสนอไปยังสาธารณชนในแง่มุมต่างๆ โดยผ่านสื่อมวลชนในทุกแขนง อาทิ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ

ตามแนวทฤษฎีสื่อสารมวลชนนั้นถือว่าสื่อมวลชนสามารถมีอิทธิพลและผลกระทบต่อสังคมรวมทั้งมนุษย์ในสังคมได้ เนื้อหาจากสื่อมวลชนสามารถก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านความรู้สึก (affective effect) ความคิด Cognitive effect และมีผลต่อพฤติกรรมที่จะแสดงออก (Behavioral effect)[1] โดยผ่านการนำเสนอที่มุ่งโน้มน้าวใจหรือมุ่งจะนำเสนอข่าวสารเพื่อการตัดสินใจเป็นสำคัญ โดยที่สื่อมวลชนเองนั้นแม้จะได้ตั้งอยู่บนฐานคติที่เป็นกลางแล้วก็ อีกทั้งแนวคิดว่าด้วยอิทธิพลของสื่อมวลชน ซึ่งทำให้สิ่งที่ไม่เป็นที่รู้จักกลายเป็นสิ่งที่รู้จักของสาธาณะชนได้ โดยที่คุณโทษที่ได้ขึ้นอยู่กับเนื้อหาที่ถูกนำเสนอออกไปนั้นจึงสามารถบอกได้ว่า สื่อสามารถให้สาธารณชนรับรู้ภาพของบุคคล สถาบัน องค์กรต่างๆ ในลักษณะที่เป็นไปได้ทั้งในด้านบวกและด้านลบ โดยภาพที่รับรู้นั้นอาจมิใช่ข้อเท็จจริงทั้งหมดเสียทีเดียวของบุคคลหรือองค์กร สถาบันต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวได้ว่าการเผยแพร่ข่าวสารนั้นย่อมมีผลต่อการเกิดภาพลักษณ์ขององค์กรด้วยเช่นกัน ภาพลักษณ์ขององค์กรที่มีอยู่แล้วอาจได้รับการกระทบจากข่าวสารที่ได้รับเข้ามาใหม่ ซึ่งอาจก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของภาพลักษณ์ และ

ยังสามารถใช้เป็นเครื่องชี้วัดหรือกระจกสะท้อนภาพลักษณ์ต่อการดำเนินงานและโดยรวมของสถาบันได้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งความสำคัญของภาพลักษณ์ของสถาบันที่สำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ เช่น ตลาดหลักทรัพย์นั้น ย่อมมีผลกระทบต่อวงกว้างในเชิงเศรษฐกิจอย่างสูงทั้งในด้านความมั่นใจในการลงทุน การขยายภาคธุรกิจและพาณิชยกรรมของประเทศ ซึ่งจะส่งผลต่อการลงทุนของผู้ลงทุนทั้งภายในประเทศและต่างประเทศรวมถึงภาพลักษณ์ของความมั่นคงด้านเศรษฐกิจของชาติในสายตาของนานาประเทศในระดับโลกอีกด้วย

หนังสือพิมพ์เป็นสื่อมวลชนแขนงหนึ่งในการเผยแพร่ข่าวสารได้ในปริมาณมากไปสู่สาธารณชน การก่อให้เกิดภาพลักษณ์จากเนื้อหาข่าวของหนังสือพิมพ์ย่อมมีผลกระทบค่อนข้างสูง เนื่องจากอิทธิพลสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีผลต่อการโน้มน้าวใจหรือเกิดทัศนคติต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งนั้นมีมาก อีกทั้งยังเป็นสื่อที่สามารถอ้างอิงได้ จึงมีส่วนที่สร้างภาพในความคิดของผู้รับสารได้เมื่อมีการสร้างสารขึ้นมาทีละน้อย คนเราก็จะตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมที่สื่อมวลชนสร้างขึ้นมาทั้งในด้านบวกและด้านลบ

ด้วยหนังสือพิมพ์เป็นสื่อมวลชนที่เน้นการนำเสนอข่าวความขัดแย้ง (Conflic) มากกว่าสื่อมวลชนอื่น ๆ จึงเป็นสิ่งที่องค์กรต้องมีความระมัดระวัง และติดตามเนื้อหาของข่าวสารที่นำเสนอทางหนังสือพิมพ์อย่างสม่ำเสมอ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการป้องกันและสร้างเสริมความเข้าใจเพื่อขจัดข้อขัดแย้งดังกล่าวก่อนที่จะมีการนำเสนอออกไปโดยสื่อหนังสือพิมพ์ แล้วส่งผลกระทบในทางเสื่อมเสียกับภาพลักษณ์ หรือต้องรีบทำการแก้ไขอย่างทันท่วงที เมื่อได้มีการนำเสนอเรื่องราวที่ส่งผลต่อภาพลักษณ์ไปแล้วในทันทีอย่างรวดเร็วก่อนที่จะเกิดอิทธิพลต่อการตัดสินใจหรือเกิดภาพลักษณ์แก่องค์กรในเชิงลบ

ภาพลักษณ์ของตลาดหลักทรัพย์นั้นมักถูกมองว่าเป็นองค์กรที่อ่อนไหว นอกเหนือจากภาพลักษณ์ที่เกิดจากบทบาทการดำเนินงานของสถาบันเองแล้วนั้น ยังอาจมีผลกระทบจากการแทรกแซงของการเมืองค่อนข้างสูงทั้งด้วยเหตุผลจากนโยบายทางด้านเศรษฐกิจและแนวทางในการแก้ไขปัญหาจากภาครัฐอีกด้วย ภาพลักษณ์ของตลาดหลักทรัพย์ในแต่ละช่วงหรือยุครัฐบาลจึงมีความแตกต่างกัน การนำเสนอข่าวโดยหนังสือพิมพ์เองก็ย่อมมีผลกระทบในเชิงภาพลักษณ์ด้วยเช่นกันเพราะก่อให้เกิดการรับรู้เกี่ยวกับข่าวสารขององค์กรที่แพร่หลายไปสู่สาธารณชนตามการนำเสนอในทิศทางบวกและลบ

การวิจัยในครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาถึงผลจากเนื้อหาหนังสือพิมพ์ในการเสนอข่าวสารของตลาดหลักทรัพย์ และผลที่ก่อให้เกิดภาพลักษณ์ในลักษณะต่างๆกับองค์กร โดยเป็นการศึกษาเปรียบเทียบภาพลักษณ์ของตลาดหลักทรัพย์ในยุคของรัฐบาลชวน หลีกภัยและยุครัฐบาลบรรหาร ศิลปอาชา เพื่อให้ทราบถึงความเปลี่ยนแปลงหรือความแตกต่างของการนำเสนอข่าวของ หนังสือพิมพ์ใน 2 สมัยรัฐบาล เกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตลาดหลักทรัพย์ โดยหวังว่าผลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้จะสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการตั้งข้อสังเกตเพื่อประกอบการวางแผนด้านการประชาสัมพันธ์ หรือเป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ไขภาพลักษณ์ของตลาดหลักทรัพย์ในช่วงสมัยรัฐบาลต่อๆไป และกำหนดนโยบายเพื่อการแก้ไขปรับปรุงการดำเนินนโยบายในด้านต่างๆ ซึ่งจะส่งผลต่อภาพลักษณ์ขององค์กรได้

<u>วัตถุประสงค์ของการวิจัย</u>

1. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบปริมาณของเนื้อหาและทิศทางของการเสนอข่าวสารที่มีผลต่อภาพลักษณ์ของตลาดหลักทรัพย์ไปในด้านบวก (Positive) ด้านลบ (Negative) หรือ ด้านเป็นกลาง (Neutral) ระหว่างในสมัยรัฐบาลชวน หลีกภัย กับสมัยรัฐบาลบรรหาร ศิลปอาชา ที่ปรากฏตามการเสนอในหนังสือพิมพ์ว่ามีลักษณะเช่นไร

2. เพื่อวิเคราะห์เนื้อหา และรูปแบบของข่าวสารที่ปรากฏตามการนำเสนอในหนังสือพิมพ์ที่เกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตลาดหลักทรัพย์ โดยจำแนกเป็นประเด็นต่าง ๆ ที่มีผลต่อภาพลักษณ์ เปรียบเทียบระหว่างในสมัยรัฐบาลชวน หลีกภัย กับ สมัยรัฐบาลบรรหาร ศิลปอาชา

3. เพื่อทราบประเภทของแหล่งข้อมูล(แหล่งข่าว)ที่หนังสือพิมพ์ ได้เนื้อหาของข่าวสารเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตลาดหลักทรัพย์มานำเสนอ เปรียบเทียบระหว่างสมัยรัฐบาลชวน หลีกภัย และรัฐบาลบรรหาร ศิลปอาชา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปัญหานำวิจัย

1. หนังสือพิมพ์มีทิศทางการเสนอเนื้อหาข่าวที่เกี่ยวข้องและมีผลต่อภาพลักษณ์ของตลาดหลักทรัพย์แตกต่างกันอย่างไร ระหว่างในสมัยรัฐบาลชวน หลีกภัย และสมัยรัฐบาลบรรหาร ศิลปอาชา

2. หนังสือพิมพ์มีปริมาณการเสนอเนื้อหาข่าวสารและรูปแบบการเสนอเนื้อหาข่าวสารที่เกี่ยวกับภาพลักษณ์ในแต่ละประเด็นแตกต่างกันอย่างไร ระหว่างสมัยรัฐบาลชวน หลีกภัย และรัฐบาลบรรหาร ศิลปอาชา

3. หนังสือพิมพ์มีแหล่งข้อมูล(แหล่งข่าว)ของข่าวสารที่นำเสนอเกี่ยวกับภาพลักษณ์ตลาดหลักทรัพย์แตกต่างกันอย่างไร เปรียบเทียบระหว่างในสมัยรัฐบาลชวน หลีกภัย และรัฐบาลบรรหาร ศิลปอาชา

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis Research) ซึ่งจะทำการวิเคราะห์เนื้อหาจากหนังสือพิมพ์ภาษาไทยทั้งรายวัน ราย 2 - 3 วัน ที่ออกวางจำหน่ายระหว่างวันที่ 22 กันยายน 2535 - 25 พฤศจิกายน 2539 ซึ่งเป็นช่วงระยะเวลาการบริหารงานของ สมัยรัฐบาล ชวน หลีกภัย และสมัยรัฐบาลบรรหาร ศิลปอาชา

ข้อจำกัดของการวิจัย

งานวิจัยในครั้งนี้ที่ได้เลือกช่วงเวลาเพื่อการเปรียบเทียบภาพลักษณ์ของตลาดหลักทรัพย์ที่เกิดจากข่าวสารที่นำเสนอโดยหนังสือพิมพ์เป็น 2 ระยะ คือในสมัยรัฐบาลชวน หลีกภัย กับสมัยรัฐบาลบรรหาร ศิลปอาชา ซึ่งระยะเวลาของการบริหารงานของรัฐบาลทั้ง 2 สมัยนั้นแตกต่างกัน โดยสมัยรัฐบาลชวน หลีกภัย มีระยะเวลาการบริหารงานระหว่างวันที่ 22 กันยายน 2535 - วันที่ 13 กรกฎาคม 2538 รวมระยะเวลาประมาณ 2 ปี 10 เดือน ในขณะที่รัฐบาลบรรหาร ศิลปอาชา มีระยะเวลาในการบริหารงานระหว่างวันที่ 13 กรกฎาคม 2538 - วันที่ 25 พฤศจิกายน 2539 รวมระยะเวลาประมาณ 1 ปี 4 เดือน

นิยามศัพท์

1. ทิศทางการเสนอข่าวสารที่มีผลต่อภาพลักษณ์ หมายถึง เนื้อหาของข่าวสารที่เกี่ยวข้องต่อการเกิดภาพลักษณ์ในลักษณะต่าง ๆ ขององค์กร โดยจำแนกเนื้อหาออกเป็นทิศทางด้านบวก เป็นกลาง และด้านลบ

- ทิศทางด้านบวก เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับภาพลักษณ์ในด้านดี สนับสนุนและเป็นประโยชน์ต่อองค์กร รวมทั้งการเสนอเนื้อหาที่เป็นการปกป้องแก้ต่างให้

- ทิศทางด้านลบ เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับภาพลักษณ์ในด้านไม่ดีคัดค้านโจมตี ไม่สนับสนุน ทำให้เกิดความกลัว ไม่ศรัทธาในองค์กร เป็นต้น

- เป็นกลาง เป็นเนื้อหาที่ไม่มีทิศทางบวกหรือลบ

2. ปริมาณเนื้อหา หมายถึง ความถี่ในการเสนอเนื้อหาโดยนับจำนวนชิ้นจากเนื้อหา และจำนวนเนื้อที่ของเนื้อหาข่าวสารที่นำเสนอหนังสือพิมพ์ แต่ละฉบับโดยวัดเป็นคอลัมน์นิ้ว

3. รูปแบบของเนื้อหา หมายถึง การนำเสนอ เนื้อหาที่เกี่ยวกับภาพลักษณ์ในรูปของข่าว บทความ รายงาน บทวิเคราะห์ บทสัมภาษณ์

4. ประเด็นที่เป็นเนื้อหาในการวิเคราะห์ข่าวสารเกี่ยวกับภาพลักษณ์ หมายถึง ประเด็นของเนื้อหาที่เกี่ยวกับภาพลักษณ์ขององค์กร โดยแบ่งเป็น

- บทบาทต่อสังคมในด้านความรับผิดชอบต่อสังคมและผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศ คือการมีส่วนร่วมในกิจกรรมเพื่อสังคมและการทำประโยชน์ต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศชาติ

- ประสิทธิภาพในการบริหารงาน และภาพลักษณ์ของผู้บริหาร อาทิ ความซื่อตรง ความโปร่งใส ความยุติธรรม การแก้ปัญหา ฯลฯ

- การควบคุมดูแลมาตรฐาน และคุณภาพของบริษัทจดทะเบียน (สินค้า) ในเรื่องนโยบาย หรือมาตรการต่างๆและแนวทางปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง

- การควบคุมดูแลมาตรฐาน และการดำเนินงานของบริษัทสมาชิก (Broker) ให้ดำเนินธุรกิจอย่างมีจรรยาบรรณและโปร่งใส ในเรื่องมาตราการต่างๆ และแนวทางปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง

- ความรับผิดชอบต่อผู้ลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ เช่น การคุ้มครองผู้ลงทุนการแก้ไขปัญหาเมื่อเกิดวิกฤตการณ์ และส่งผลกระทบต่อผู้ลงทุน

- งานประชาสัมพันธ์และเผยแพร่สารสนเทศ เพื่อส่งเสริมการลงทุนจากนักลงทุนทั้งภายในและต่างประเทศ (การสร้างความเข้าใจในการลงทุนและข้อมูลเพื่อการตัดสินใจลงทุน)

- การเพิ่มศักยภาพในการปฏิบัติงานบุคลากร และเทคโนโลยีขององค์กร อาทิ การพัฒนาเปลี่ยนแปลงกฎข้อบังคับที่เกี่ยวข้องให้เหมาะสมและเกิดประสิทธิผลและเป็นประโยชน์ต่อการลงทุน การส่งเสริมและแพร่ขยายการให้บริการด้านข้อมูลเพื่อการลงทุนที่รวดเร็ว ไม่ก่อให้เกิดการเสียเปรียบการพัฒนาระบบการซื้อขายหลักทรัพย์ให้เกิดความยุติธรรมและโปร่งใสการพัฒนาบุคลากร ฯลฯ

5. แหล่งข่าว หมายถึง การอ้างอิงแหล่งข่าวสารที่ให้เนื้อหาข่าวสารที่เกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตลาดหลักทรัพย์แก่หนังสือพิมพ์ โดยจำแนกเป็นแหล่งข้อมูลจากตลาดหลักทรัพย์ บริษัทสมาชิก องค์กรหน่วยงานและผู้เกี่ยวข้อง อาทิคณะกรรมการก.ล.ต. ธนาคารแห่งประเทศไทย กระทรวงการคลัง ภาครัฐบาล (นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี หรือ นักการเมือง) นักวิชาการ ผู้ลงทุน และแหล่งข่าวสื่อมวลชนเอง

<u>ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ</u>

1. ใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานและเป็นข้อสังเกตเพื่อการวางแผนการใช้สื่อมวลชนในการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์องค์กรเพื่อการปรับปรุง หรือแก้ไขภาพลักษณ์ของตลาดหลักทรัพย์ในด้านต่างๆ

2. เพื่อทราบแนวทาง หรือวิธีการนำเสนอข่าวสารของสื่อหนังสือพิมพ์ ซึ่งอาจมีการชี้นำจากปัจจัยและภาวะแวดล้อมต่างๆ ในการเสนอข่าวที่ส่งผลต่อภาพลักษณ์ขององค์กร เพื่อใช้เป็นแนวทางในการหาวิธีการแก้ไข และป้องกันเพื่อไม่ให้เกิดผลเสียต่อองค์การ และภาวะธุรกิจการซื้อขายหลักทรัพย์ทั้งระบบ อันจะส่งผลให้เกิดภาพลักษณ์ด้านลบต่อระบบเศรษฐกิจในระดับประเทศได้